

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

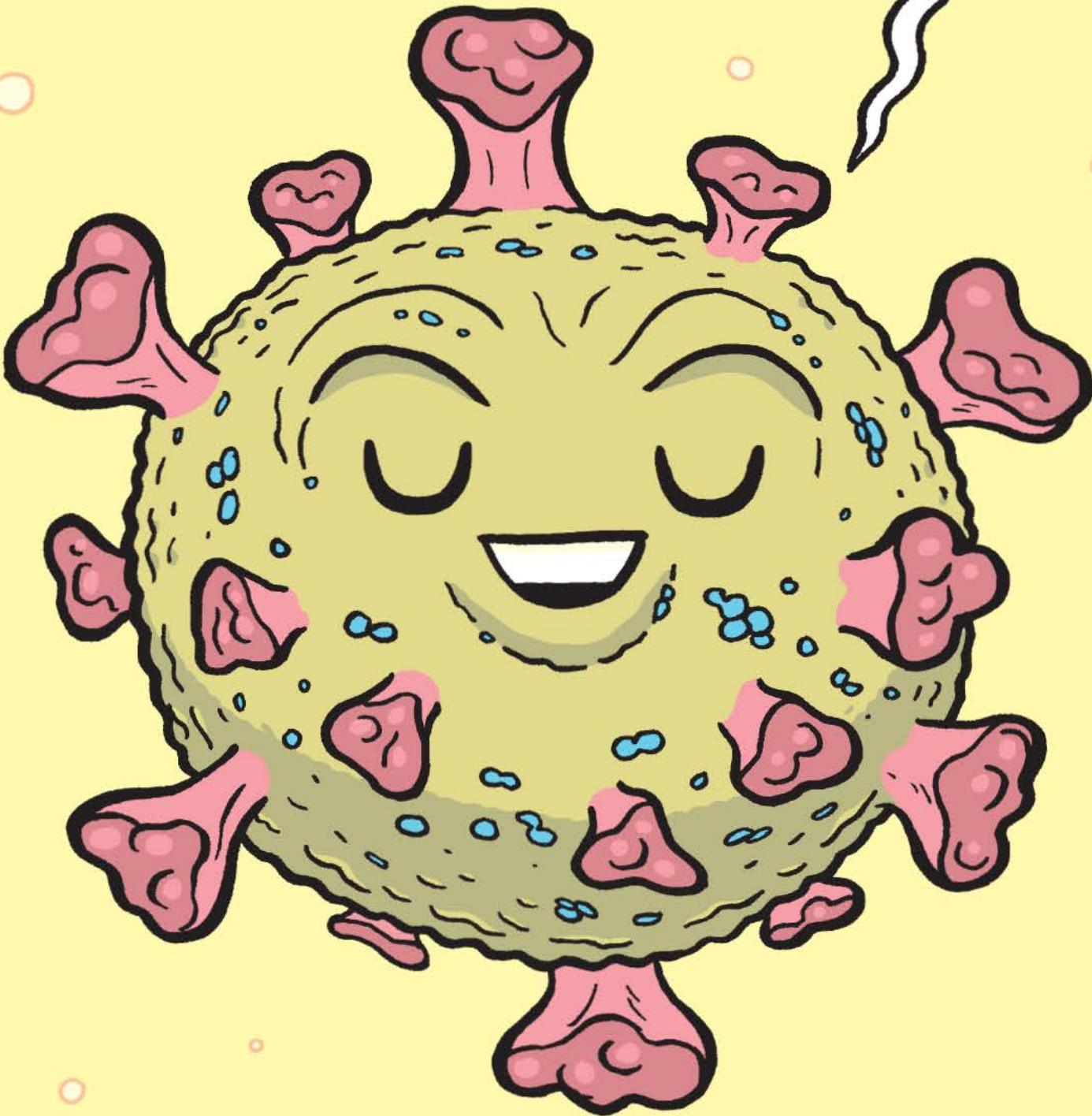
HAFTAYA 12 çeşit 2021 takvimi
derginizin içinde olacak!

23 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/50 No:693
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.

İngiltere'de
mutasyona uğrayan
yeni koronavirüsün
yüzde yetmişe yakın oranda
daha bulaşıcı olduğuna dair
bulgular ortaya çıktı.

MUTASYON DEMEYELİM,
GÜNCELLEME DİYELİM!

mert Dolapçioğlu

Temiz, tertemiz...

Yager'den sonra bir ara hadi dedim viski içeyim. Viski konusunda da hiçbir fikrim yok. Zaten yıllarca ağzıma alkolün a'sını koymamış bir insandım. Tabii reklam ajansında çalıştığım yıllarda -o yıllarda ajansların da güzel koptuğu yıllardı, şimdi de güzel kopuyorlar diye duyuyorum ama neyse- da adeta Yeşilay fahri başkan yardımcısı gibi takıldığımdan viski konusunda da deneyimsizdim. Sadece bir iki şişeyi görsem tanırıdım. Neyse işte ya ondan sonra da özetle "Single Malt" denen musibete bulaştım. Bu single malt diğerlerinden biraz daha pahalıydı ama o zaman imkanımız varmış demek ki. Şimdi en dandik single malt şişenin yanına bile yaklaşmıyorum... Nereden nereden, oralardan biralara geldik. Hatta mekanda bir noktada kendi bardağıma bira musluğundan kaynak yapabilecek bir laubaliyete kadar gelmiştim. Zaten çok ve düzenli içenlerde o gevşeklik, o münasebetsizlikle sempati-klik arasındaki anlamsız özgüven oluyor...

Şimdi evde ne bira var, ne viski, ne sigara, ne pipo, ne semaver, ne sarnıç, ne de nargile. Tertemiz takılıyorum takılmasına da bu sefer de

çaya kahveye sardım. 35 yaşına kadar evimde demlik yoktu, az önce çay demledim kendime. Kahve desen zaten bir içiyorsun, iki içiyorsun, sonrası saçmalık. Boza içeyim dedim ya bir bardak bozada iki 50'lik bira kalorisi varmış... Kırk yılın başı kilo almaya başladım zaten, ona da kılım. Kilo aldım diyorum ama şimdi size kilo aldım hayvan gibi oldum: Yani 62 kilo desem beni pataklamak istersiniz. Dert etmeyin onca zaman içtiğim yıllarda başıma her türlü musibet geldi. Yerlere düştüm, kafamı vurdum, oramı buramı yardım, yani dayak yemiş kadar oldum.

İşin güzeli şimdi canım hiçbir şey çekmiyor. Yani çekiyor ama onu da bir miktar başka bir işle uğraşarak geçirebiliyorum. Sabahları yine geç kalkıyorum ama pırıl pırıl uyuyorum. Aslında sizlere sabah uykum sırasında yanıma gelip bacaklarımın üzerine yatan kedim Kakule'nin bana gösterdiği rüyalarından bahsedecektim... Böyle bir durum olduğuna inanıyorum, gerçekten. Çünkü sabah saat 8 gibi bu eleman dizlerimin yakınına yatıyor ve dizlerimi deli gibi ısıtıyor. Ondan sonra da saçma sapan rüyalar görmeye başlıyorum. Genelde kovalamaca / kabus türünde olsa da geçenlerde fark ettim ki aslında bunlar kedimin benimle bir şekilde kurduğu bir iletişim olabilir.

Her şeye inanıyorsunuz, biraz da bunu düşünün. Haftaya konuşuruz.

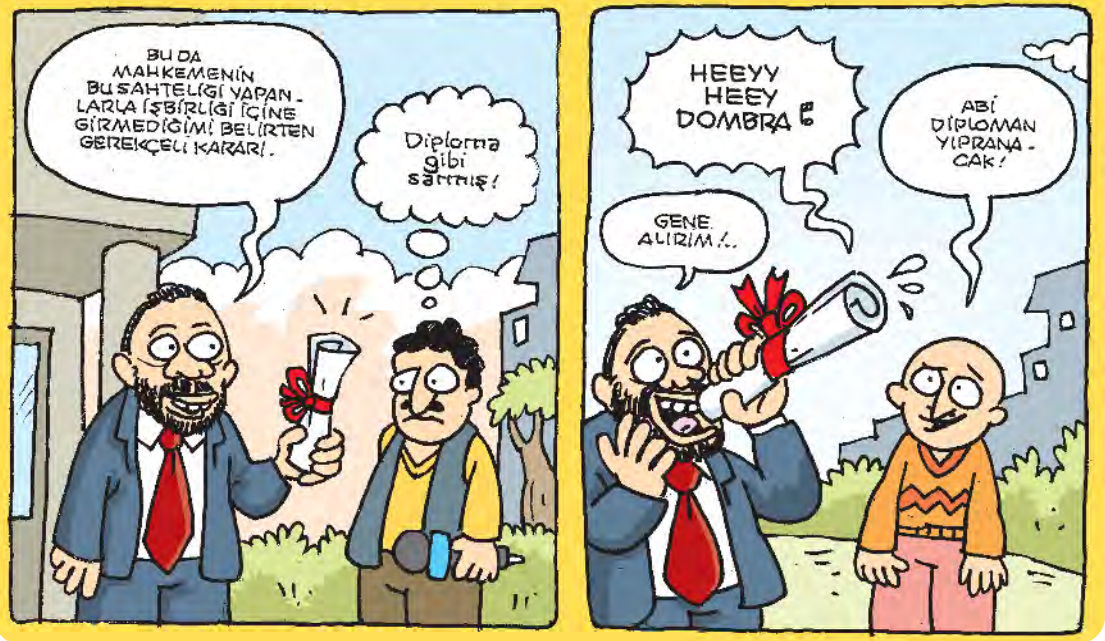
Sayıştay raporları, AKP'li belediyelerin özel kalem müdürlüğü üzerinden sınavsız memurluk dağıttığını açığa çıkardı.

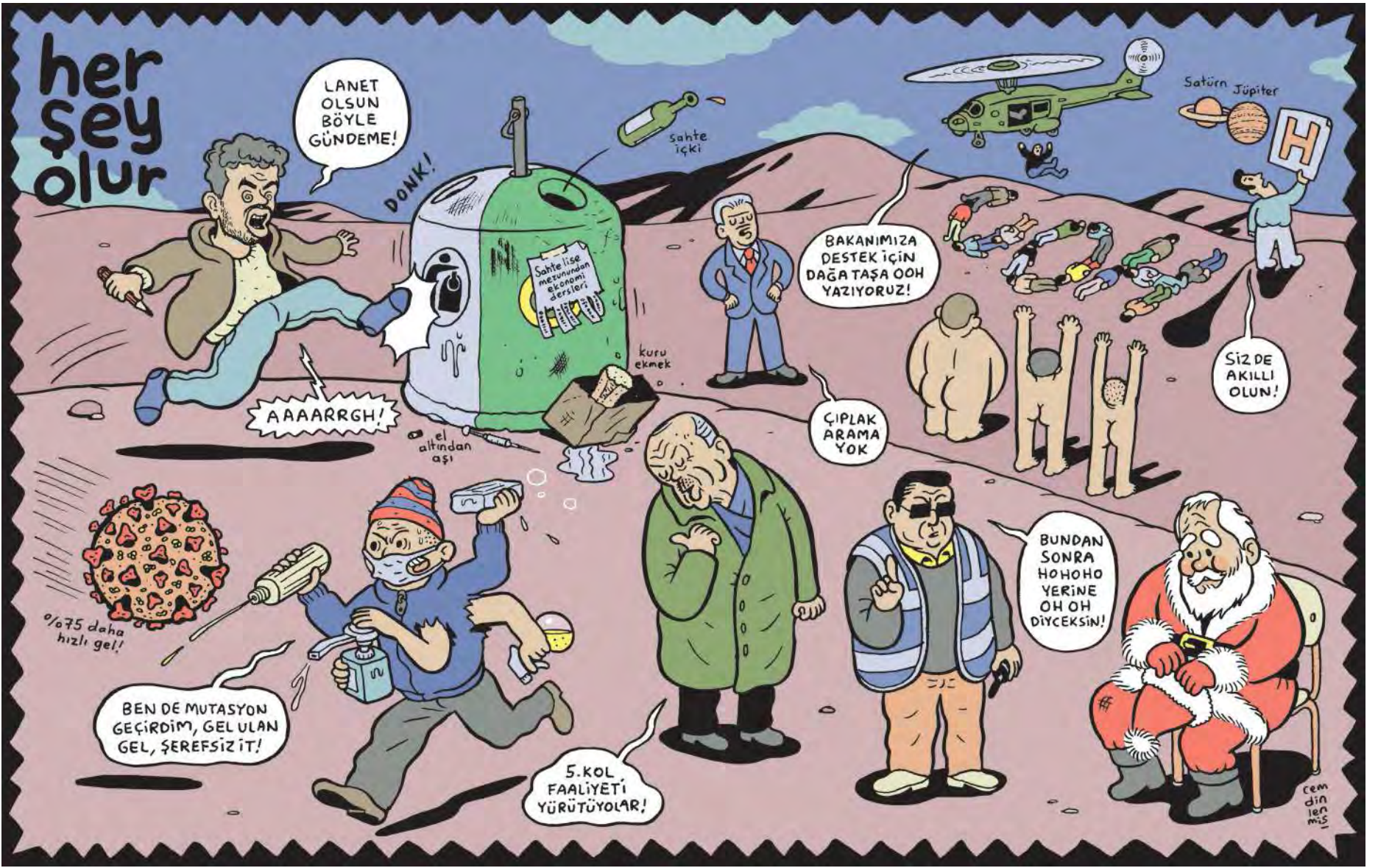
UYKUSUZ

Prof. Dr. Ebubekir Sofuoğlu, üniversiteler için "fuhuş evleri" ifadesini kullandı.

Cumhurbaşkanı Başdanışmanı, Gençlik ve Spor Bakan Yardımcısı, Vakıfbank Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı, eski AKP milletvekili Hamza Yerlikaya'nın lise diploması sahte çıktı.

Tartışma

İnternet'te bir zamanlar Sovyetler Birliği'nde hâkim sistemle Amerika Birleşik Devletleri'nde hâkim ve bugün dünyanın geneline

yayılan sistemle ilgili tartışmaları da elbette bir Fenerbahçe Galatasaray derbisi sonrası yorumlar gibi okuyorum. Hatta bazen karıştırıp, **"Oğlum kaç kaç kaç bitmişti ki bu maç?"** diye merak ediyorum zira tıpkı maç sonrası forumu (bizim zamanımızda derbi maç sonrası ilk teneffüs) gibi ortalık **"En son kim koydu? En çok kim koydu? Milletin derdi biz olmuşuz demek ki zamanında iyi koymuşuz,"** gibi laflardan geçilmiyor.

Bir yanıyla futbol taraftarlığına benzeyen tartışma, bir yanıyla da müşteriler çağının yeni fenomeni marka fanboylarının atışmalarını andırıyor. Zira tıpkı Apple'ın mı Android'in mi, Microsoft'un mu Sun'ın mı daha iyi olduğu tartışmasında olduğu gibi, bunu tamamen üçüncü şahıslar olarak tartışıyoruz. Hani iki zengin mal varlığını tartışıp "Hayır o daha zengin, olur mu beriki zengin, bakma tatili Erdek'te geçirdiğine," diyen zavallı züğürtler gibiyiz.

Bu kampaşmanın benzeri eskiden Rock ortamlarında da "Pink Floyd, Led Zeppelin'in getir götürünü yapar," (ki yapar gerçekten), **"Oğlum Peter Green'siz Fleetwood Mac, Ersen'siz Dadaşlar gibidir ama Ozzy'siz Black Sabbath'ın her tür gideri**

var," (ki gerçekten var) gibi tartışmalarda yaşanır. Daha da benzeri **"Abi metal öldü, rap var artık,"** **"Rap metalin tırnağı olamaz,"** gibi zevzeklikler. Hepimiz birer üçüncü şahıs olarak herkesten ateşli dövüşük.

Bu arada futbol takımı taraftarları arasındaki üçüncü şahıslık artık zaten o kadar içselleştirilmiş ki, böyle manasızlıklar "futbol takımı taraftarı gibi," diye tanımlıyor, sanki taraftarların "Bizim takım en büyük," "Hayır en büyük bizim takım," tartışması normalmiş gibi davranıyoruz. O derece normalleştirilmiş yani bunu. Halbuki Led Zeppelin mi Pink Floyd mu tartışmasının bile bir anlamı var (Elbette Led Zeppelin) ama Beşiktaş mı Fenerbahçe mi tartışmasının bir anlamı yok (Elbette Eskişehirspor). Zira Led Zeppelin belli, Pink Floyd belli. Ama diğer tarafta yüz yıldır kâh biri diğerinden daha iyi oluyor kâh diğeri öbüründen. Ha tabii Ali Murat Hamarat gibi iblisler **"Efenim 1974 mayısının Beşiktaş'ı kesinlikle 1958 Fenerbahçe'sinden, ancak 1936 sonbaharının Galatasaray'ı ikisinden de büyüktür,"** gibi istatistiki bilgiler falan döker ama sonuçta bizim bu tartışmalarda atari oyunlarında NPC denilen etkisiz üçüncü şahıslar olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Bu gerçeği inkar etmek için taraftarlık ruhu, takım tribünlerinin sosyolojilerinin karşılaştırması gibi, kamu kaynağıyla yapıyorsa hakkımı helâl etmeyeceğim zevzek analizler bile bu gerçeği unutturamaz.

Bunları Jacobin dergisinde Dietmar Dath'ın bir yazısını okurken düşündüm. Hayli ilginçti: Yazarın Batı Almanya'da geçirdiği ve soğuk savaşın sonlarına denk

gelen çocukluğunda, kapitalizm yanlısı ailesi için dünya üçe ayrılmış. Önce tabii özgür dünya: Başlangıçta hataları olsa da aydınlanmayla kendine gelip imanını kurtarmış, demokratik batılılar. Onun karşısında ise tüm insanları tektipleştirmek isteyen, Gagarin'i Sputnik'i çıkaracak teknoloji ve bilgiye sahip karanlık, baskıcı ve imansız doğu bloğu.

Ve üçüncü olarak da ne teknoloji ne bilimden anlayan fakirler.

Soğuk savaş yıllarında, kendisini batı bloğunda konumlandırmış bir ülkenin evladı olarak, batı bloğunun bir parçası olduğumuza inandırıldığımdan bu benim için bir aydınlanma oldu. Önce abarttığımı düşündüm ama sonra onlarca yıldır köyünde ekmek, şehirde iş bulmadığı için milyonlarca insanını batıya "ödünc vermiş" bir ülkede büyüdüğümü hatırladım. Eh hızlı başlayıp anayurdu demirağlarla örmüş olsak da geldiğimiz noktaya kısa süre içinde bu oluvermişti işte. Yani ne "özgür dünyanın" özgürlük ve demokrasisi ne de "karanlık komünizmin" katı bilim, teknik ve sanatı. Biz ikisine de, ama öyle Kemal Tahirvari "biz farklıyız" diye değil, "dünyanın kalanından gayet de farksızız" diye dahil olmadığımız iki bloğun kavgasında keriz gibi saf tutmak bir yana, yeri gelmiş blokların taraftarlığını yeri gelmiş bayraktarlığını yapmışız. Kemal Sunal filminde Kemal Sunal ve muarızının kavgasında "Yaşsa be Ringo!" dışında repliği olmayan adamlarmışız.

Aslında düşünecek olursak, biz kendimizi bu müşteriler çağına, herkesten önce hazırlamışız.

Hiçbir Şeye Adanmamış Bir Hayat

Kendini hiçbir şeye adanmadan yaşamlı insan, kendini hiçbir şeye adanmamak dahil.

Size bu satırları kafamda berem, üstümde polarım, altımda şehrin asfalt yollarında yağ gibi akan, bütçe ve bel fitiği dostu, Alpay Erdem tasdikli bisikletim ile Kalamış sahilinde yol alırken yazıyorum. Çeşitli fiziki argümanlar sunup bunu doğru olamayacağını iddia edenler olabilir. Umurumda değil. Edebiyat yazara imkansızı

yazma hakkı vermiş. Okurun da okumama hakkı var. Ama bu durumda okur olma hakkını kaybetmiş oluyor. Ya sev ya terk et. Edebiyatın bu tavrı kimilerinizde sevilen sanatçının ırkçı çıkması gibi bir etki yaratmış olabilir. Benimse bisiklet sürerken böyle şeyler düşünmemem gerekiyor. Belki günlük hayatta da böyle konularda kaybolmamak daha sağlıklı olabilir ama bisiklet sürerken kesinlikle düşünmemem gerekiyor. Şehir içinde bisiklet sürmek elinde kılıçla insanlar arasında koşmak gibi. Kılıçla koşabilmem için belediye tarafından nizami bir yol çizilmiş ama her an karşıdan gelen bir kılıçlıyla çarpışabilirim, benim kılıçla koştuğumun farkında olmayan ve kılıçlılara koşması için ayrılmış yoldan bihaber olan insanlardan birine saplayabilirim. Benzetmemi ısrarla sürdüreceğim olursam, saplamışlığım da var. Birisi karnına saplanmış kılıçla acı çekiyorken "Evet ama bakın bu mavi yol biz kılıçlılara ait" demek tahmin ettiğiniz kadar iyi hissettirmiyor. Önüme çıkan teyzelere zilimi çalıyorum, utanarak bisiklet yolundan çıkıyorlar.

Bu deli gibi anime izleyip sürekli abartı kanlı hikayeler yazan ergenlere özgü paranoyalarımı bir yana bırakacak olursak, bisiklet sürmek çok güzel. O kadar güzel ki insan bütün bu yazı işlerini bırakıp hayatımı bisiklete adamalıym diye düşünüyör. Şehir içi grup turları, şehirlerarası uzun yollar ve hatta belki dünya turu... Ama bisiklet de her iyi hissettiren aktivite gibi kendinizi adanmadığınızda güzel. Diyelim bu güzel sağlıklı genç kardeşinizi dinlemediniz, büyük hayallerle bir bisiklet derneğine girdiniz. Oralarda bir yerde başka derneklerdeki bisikletçilere sövüldüğüne, dernek içi toplantılarda üyelerin mevki-makam kavgasına tutuşup birbirlerine "puşt" dediğine şahit olacaksınız. Ya o akışa kapılmayıp bisiklete küsecek ya da o akışa kapılıp kendinizi başka bir bisikletliye "puşt" derken bulacaksınız. Dünyanın en yüce, en nahif, en haklı meselesinin tatsızlaşması için ona dair bir dernek kurmak yeterlidir. STKlara kayıym atanmasına dair yasanın görüldüğü bu gündemde (şansımı s.kiyim) söylediklerim rahatsız edici gelebilir ama durum böyle. İster adatlı olsun ister olmasın dernek müessesesi tamamen sıkıntı. Bir yerde bir insan emek harcıyorsa, yakın zamanda orada büyük kalpler kırılacak demektir. Karşıdan gelen profesyonel taytlı bisikletçi tarafından tok bir "Dikkat!" sesiyle uyarılıyorum. Sahil yolu dernekler üzerine düşünmek için fazla kalabalık.

Bir araba "Ben senin bildiğin arabalardan değilim" kornasıyla cömert bir şekilde yol veriyor, caddeye çıkıyorum. Yoğun araba trafiğinde her zaman yaptığım gibi bisikletime şarkımı fısıldıyorum, "Ve sen ben, Değirmenlere karşı bile bile, Birer yitik savaşçı..." İnsanoğlunun kaypak olduğu gerek mizah dergilerinde gerek edebiyat tarihinde çokça yazıldı. Çok kolay bakış açısı değiştirebildiği, değişen bakış açısının getirdiği özgüvenle dün sövdüğünü bugün övdüğü hepimizin malumu. Bu kaypaklığı en keskin ve net olarak araç değişimlerinde gözlemleyebiliyoruz. Arabalılıkken yaya, kamyon, toplu taşıma düşmanı; toplu taşımadayken şoförün de etkisiyle şahsi araç ve yaya düşmanı; yayayken hepsinin düşmanı oluyor insan. Değerlerimiz de ona göre değişiyor. Biraz önce sahilde sürerken, bisiklet yoluna çıkan yayalar haksızdı. Şimdi beni sıkıştıran arabalardan kurtulmak için kaldırıma çıktım, ben haksızım. Bütün yayalara karşı mahcubum. Laf eden olursa "Haklısınız ama bisiklet yolu yarıda kesildi" cümlesini dil altımda bekletiyorum konuşmanın tansiyonu yükselmeden söyleyebilmek için. Yaya olsam bu bisikletli cümlesine asla tamah etmeyeceğimi biliyorum ama bindik bu alete, ben artık bir başkasıyım. Buna benzer bir bakış açısı değişimini son günlerdeki telif tartışmaları sayesinde fark ettim. Eskiden militan bir korsan savunucusuydum. Hayatımda beni etkileyen filmlerin, dizilerin büyük bir bölümünü korsan izledim. Buna itiraz eden sanatçıları da halk düşmanı olarak kodladım. Ünlü bir korsan paylaşım sitesinin tutuklanan kurucuları -onları tutuklatan sanatçıların birçoğu kadar olmasa da- benim idollerimdi. Ama artık karşı cephe ediyim. Devasa film şirketleri falan umurumda değil tabi ama sanat filmleri, yerli alternatif işler ya da karikatürler söz konusu olduğunda en az eser sahibi kadar sinirleniyorum korsan paylaşımlara. Büyüdüm olgunlaştım diye mi böyle oldu yoksa elime üç beş kuruş geçti diye safımı sattım, bilmiyorum. Ama insanın mevzisinin emin olduğu mevzuda 5-10 yıl içinde bu kadar zıt bir kutba savrulabilmesi korkutucu geliyor. Benzer bir şekilde eskiden her türlü graffitiyi bağrıma basarken, şimdi bazıları "vandallık" olarak görüyorum. İkinin de mal-mülk edinmeyle ilgisi var gibi görünüyor. İnsanın 15-20 yaş arasında düşündükleri doğru gibi, gerisi baskı altında varılan fikirler. 15-20 yaşındayken dünya net değişecek gibi geliyor insana. Sonrasında ise nasıl tokatlanıyorsak, "kesin değişmeyecekmiş" gibi geliyor. Halbuki 15 yaşındayken karşılarına oturup anlatsalar, "çocuklar böyle böyle, dünya çok az değişiyor gibi." Biz de bu bilgi ışığında o gençlik enerjisini daha efektif kullansak... Bu konuları her düşündüğümde olduğu gibi kafam karışıyor ve yaşlı bir amcaya çarpıyorum. Hem kaldırımdayım hem uzun zamandır düşmediği belli olan yaşlı bir amcaya yere serdim, hem de maskem yok. Dünyanın en haklı lincini yememek için direksiyonumu caddeye çevirip bana doğru bakarak sallayarak gelen Kadıköy yetişkinlerinden sıyrılıyorum, bisikletime şarkımın devamını fısıldıyorum, "Akarız dereler gibi denizlere, Belki de en güzeli böyle."

Bir arabanın altında kalıyorum. Kılıcını kendi karnına sokan samuraylar gibi kaldırımda yaya ezen biri olarak anılmak yerine caddede yok olan bir bisikletçi olmayı seçiyorum. Vasiyetimde, bisiklet derneklerine beni sahiplenmek için kavgaya etmemelerini tembihliyorum ve bütün dernekler için ekliyorum,

"Kendini hiçbir şeye adanmadan yaşamlı insan, kendini hiçbir şeye adanmamak dahil."

İLKER ALTUNGÖK

KADI EFENDİ...

CEM GÜVENTÜRK

'BEKLEYEBİLİRİM'

ANILAR KAFAMDA ÖNCE KELİMELERE DÖNÜŞTÜ, SONRA KONUŞMAYI
ÖĞRENDİLER VE ŞİMDİ DE ÇIĞLIK ATIYORLAR...

BURADA YORULMALARINI VE SESSİZ OLMALARINI BEKLEYEBİLİRİM.

ETRAFIMI KARANLIĞLA SARSAĞIZ DA, KENDİ IŞIĞIMIN FARKINDAYIM...

ONUNLA OTURUP BEKLEYEBİLİRİM.

TOPLUM, BU KABUL VE ONAYLANMA İHTİYAKINI İÇİNDEN ATANA KADAR...

...KENDİ İÇİME DÖNÜP ORADA BEKLEYEBİLİRİM.

KAFAMIN İÇİNDEKİ KARIŞIKLIĞA BAKARIM...

...VE YEMİN EDERİM NEYİN NE İFADE ETTİĞİNİ
ANLAYACAĞAM O KARIŞIKLIĞA SONSUZA KADAR BEKLEYEBİLİRİM.

KENDİMİ ARARKEN BİR SÜRÜ BAŞKA KİŞİ OLMUŞUM...

SON BIRAKTIĞIM YERE GİTMEMEYE CESARET EDER,
KENDİMİ ORADA BEKLEYEBİLİRİM.

AKIL

Ev sahibim, hali hazırda kendime tahsis etmiş olduğum odayı, yıllarca kiler olarak değerlendirmiş. Yıllarca evde yemek pişirecek malzeme kalmadığında yatak odalarından birini kilere dönüştürdüklerini hatırlayıp sevinmişler. "Dışarıdan söylemenin alemi yok, kilerde malzeme var" demiş bir aile büyüğü, "sırf bu iş için oda penceresini söktürüp hava almasın diye cam taktırdım." Ailenin geri kalanı hak vermiş

kendisine, "gidip bir bakayım ben bakla filan olacaktı" demiş bir tanesi, "yok ana" demiş küçüğü "otur otur dizim ağırdı, bırak ben bakayım." Küçük, kilere doğru yollanırken aile büyükleri kendi arasında "bizimki yine bir şeyler karıştırıyor ammeee..." diye fısıldaşmışlar. Bunlar tahmin tabii. Belki de bambaşka şeyler yaşandı. Belki de ev sahibim ve ailesi, geleneksel dinamiklerin çok uzağında çılgın bir hayat sürmüş, kileri de kokain saklamak için kullanmıştı, bilmiyorum.

Dün gece "minimal", "sade" gibi etiketlerin büyüüne kapılıp, içerisine yatak ve dolap dışında eşya sokmayarak; eski renkli, şaşıla günleriyle ilişkisini bir bıçak gibi kestiğim odamda uzanmış, bu küçük dört duvar arasının eski ev sahiplerini düşünüyordum (bu ara bol bol düşünecek vaktim oluyor.) Un, şeker, karbonatı; baklası, tahılı... Power nap niyetiyle şöyle bir uzanıp saatlerce horladığım günleri düşününce bir patates çuvalıyla yakınlık kurabildiğimi fark ettim. Odada bazı şeyler değişmemiş demek ki. Yattığım yerde "ben horlayan bir patates çuvalıyım", diye geçirdim içimden. Sevdiğim birinin ağzından "horlayan patates çuvalım benim!" şeklinde duysam yüksek ihtimalle şımarıp mutlu olurum ama böyle bir başıma, kendime itiraf etmesi rahatsız etti. Hiç mi olumlu bir katkı olmamıştı odaya? Soğan-sarımsağın duvarlara sinen güçlü kokusunu düşündüm. Odanın kokusunda eskiye göre bir iyileşmeden söz edemez miydik? Soğan kokusunu "kötü" olarak nitelersek evet ancak benim her daim iyi koktuğumu kim söyledi? Yine beni seven bir kaç eş dostun ağzından bizzat kötü kokmadığımı, kendime has bir kokumun olduğunu ve beni kokumla sevdiklerini içtiğimi hatırlıyorum; peki buna ne kadar güvenebiliriz? Ayrıca soğan için de gayet "kendine has bir kokusu var" denebilir. Sanırım ben kötü kokulu, horlayan bir patates çuvalıyım. Kendimi türlü zerzevatla karşılaştırdım ve bariz bir üstünlüğümü bulamadım. Bunun bir önemi var mı, emin değilim.

Hayvan gibi yaşamamız gerektiğini savunanlar var. Her şeye çok fazla anlam yüklüyormuşuz, bunu yapmamamız gerekiyormuş. Yani patatesse patates, çuvalsa çuval, bir şekilde geçip gidiyor, çok kurcalamak lazımcılardan bahsediyorum. Ancak şöyle bir durum var ki, artık çok geç. Artık insan beyni gelişti. Garip şeyleri icat edebiliyoruz. İnsanoglu her nesilde arasından dehalar çıkıyor. Düzenli, çalışkan mühendislerimiz, doktorlarımız var. Kendimi ne kadar uyumuş hissedersen hissedeyim en azından bu insanlara uygun bir ortam yaratmaya çalışmak için çabalamam gerekiyor. Bu iyi bir motivasyon olabilir. Örneğin Atatürk'ün entelektüel olarak yakın çevresine ağır basmasından dolayı sağlıklı tartışma ortamı bulamadığından bahsedilir. Yazık değil mi? Elbet yazık ancak öte yandan; dâhilerin anlamsızlığa anlam yükleme yeteneklerini tatmin etmek için milyonlarca vasatın çalışıp didinmesine gerçekten gerek var mı? Bu noktada vicdanı devreye sokabiliriz. Eşit yaşam, özgürlükler gibi temel haklar konusunda vicdan dediğimiz şey biraz olsun çalışıyorsa akla ve aklın ışığında kurulacak düzenlere inanmalıyız. Yani rasyonalitenin mutlak yolunu, vicdan sayesinde kanıtlamış oluyoruz bu sayede. Tabii aklın en üst seviyede temsil edildiği zihinlerde de vicdanı siktir etme gibi bir handicap olabiliyor ki bunun da insanı horlayan bir patates çuvalına dönüştürmesi iştin değil.

Bu noktada konunun içinden çıkamayacağıma karar verip kendimi türlü zerzevatla karşılaştırmaktan vazgeçtim. Ben bendim ve geçmişe takılıp kalmanın da anlamı yoktu; odamla birlikte yepyeni bir hikayeye başlıyorduk; ilk iş olarak da yerine cam takılan pencerenin geri gelmesi gerekiyordu. Zira içeride hava alamıyordum ve kendime has kokum beni bile rahatsız etmeye başlamıştı. Sabah ilk iş, işlemi gerçekleştirebilecek kişiyi bulmak üzere mahalle esnafını gezmeye başladım ve az sonra camında sineklik takma işlerini de hallettiğini müjdeleyen bir nalbur dükkanına girip meramımı anlattım, karşılığında "hallederiz" cevabını aldım. Nalbur söz verdiği saatte, beklediğimden hazırlıksız bir şekilde evimdeydi. "Sonuçta camı söküp açılır kapanır bir sistem takacak, kesici bir aleti mi var, takacağı sistem evin önündeki arabasında mı, evin önünde bir arabası var mı?" gibi soru ve düşünceler arasında gidip gelirken adam belinden çıkardığı çekiçle odamın camını kırdı ve iş etiğinin sınırları dahilinde yere düşen kaba parçaları şahsımdan rica ettiği poşete doldurup elli liramı istedi, verdim. Odam konusunda hareket etmemi sağlayan aklımın sesi, işimi yaptıracak doğru insanı bulmak konusunda sabır göstermem gerektiğinde ortadan kaybolmuştu. Nalbur kartını bırakıp gitti, ben de günün yorgunluğunu atmak için şöyle bir yatağıma uzandım.

ÖZER AYDOĞAN

Apartman Boşluğumuzda Mahsur Kalan Güvercine Açık Mektup

Selamlar nasılsın? Güvercinlerin nasıl olduğunu bilmeme imkan olmadığı için soruyorum.

Yanlışlıkla apartman boşluğumuzda mahsur kaldın; belki çok üzülüyorsun, belki de çok bunalmıştın, dışarıdaki koşuşturmadan karmaşadan ve gürültüden yorulmuştun ve apartman boşluğumuz senin için İsveç Alplerinde özel bir spa / wellness merkezi gibi oldu. Umarım ikincisi geçerlidir. Kendimi güvercin olarak düşünüyorum ve büyük ihtimalle dışarıda zorlanırdım. Şehrin gürültüsüne ek olarak benimle birlikte her gittiğim yere gelen binlerce güvercinin asla kesilmeyen guburtuları, şehrin simit ve ekmeke yenilen noktalarını belirleme çabası, üstüne bitmek bilmeyen alan

kavgaları, sürünün alfası olmak için verilen yıpratıcı mücadeleler... Birileri beni yanlışlıkla bu kavga dövüşün içinden alıp apartman boşluğuna yerleştirseydi sanırım şöyle derdim: İşte sonunda, kendime ait bir oda. Daha da güzeli, kendime ait bir boşluk...

Umarım keyfin yerindedir, çünkü kendimizi içinde bulduğumuz bu durumdan ötürü kendimi sorumlu hissediyorum. Bir noktaya kadar. Apartman boşluğunun üstünün

kapatılmasına karar veren ben değildim. Apartmanın tepesine çıkıp brandayı geren de başka ellerdi (apartman görevlimiz, çatının anahtarı sadece onda var, ondan başkasına izin verilmez). Ama olayda hiçbir rolüm yoktur da diyemiyorum. Kronolojik olarak seni bize getiren olaylar şöyle gelişti:

Pandemi Başlıyor, Bir Çift Güvercin Apartman Boşluğumuza Yerleşiyor: Pandeminin ilk günleriydi ve bir daha asla durum buğdayı yiyemeyeceğiz

diye paniğe kapılıp marketten bulabildiğim kadar durum buğdayı almıştım. Tam bu süreçte bir çift güvercinin apartman boşluğumuza, üstelik bizim apartman boşluğuna bakan pencereimizin karşısına yuva yaptığını ve yumurta bıraktıklarını fark ettik. O dönemin ruh haliyle çok coştum "berekettir, iyi talihtir, güzel günlere dalalettir" diye kuş yuvasına fazla anlamlar yükledim. Nuh Peygamber tufan sonrası sonsuz sularla ümitsiz dolaşırken ona kötü günlerin geride kaldığının haberini getiren bir güvercin değil miydi? PVC borudan yaptığım bir düzenekle güvercinleri durum buğdayıyla beslemeye o zaman karar verdim. Bu bir hata idi. Bunu şimdi geriye bakınca açıkça görebiliyorum.

Güvercinler Birbirlerine İçinden Durum Buğdayı Akan PVC Boruyu Anlatıyor: Güvercinlerin birbirleriyle nasıl iletişim

kurduklarını bilemem. Büyük ihtimalle guburduyorlardır, şişiniyorlardır, kafalarını tedirgin edici bir hızla sağa sola çeviriyorlardır. Korkunç bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi. Ama bir şekilde apartman boşluğumuza yerleşen güvercin çifti başka güvercinlere de kendilerine sağlanan imkanları ve apartman boşluğumuzun tam lokasyonunu aktarmayı başarmış.

Alt Komşumuz Olan Yönetici Güvercin Guburtusundan Aklını Yitiriyor: Apartman boşluğuna bakan odalarda durumunun zorlaştığı doğrudu, apartman boşluğundaki güvercinlerin kovalanması ve boşlukta hiçbir güvercin kalmadığına emin olunduğu noktada çatıya branda çekilmesi doğru bir karardı. Apartman boşluğunda güvercin kalmadığına emin olmak ise bütün komşularımızın göreviydi. Aramıza hoş geldin tosun güvercin. PVC borudan akan sadece buğday değil, misafirperverlik, dostluktur, mahcubiyettir. Afiyet olsun.

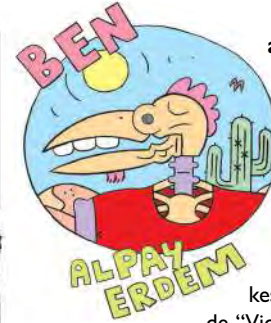
Mustafa Satıcı

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Merhaba.
Vida'lar sıkılırken hep sağa dönüyorlar. Gevşetilirken sola. Bunu da vida kavanozuma bakarken keşfettim. Ha ben keşfetmeseydim vida'lar sağa dönmeye devam etmeyecekler miydi sıkılırken, edeceklerdi, ama yine de ben keşfettim. İnsan çok genel bir şeyi kendi keşfedince, ona bile seviniyor. Çünkü keşfetmek güzel. Bunu bana söyleyebilirlerdi de. "Vida'lar sıkılırken sağa dönerler"

diyebilirlerdi de. Yakınlarım olsun. Böyle de öğrenebilirdim. Ama bir dünya gerçeğini kendim öğrendim. Bu arada şimdi düşünüyorum da, yakınlarım da bir acayip. Bu tarz şeylerle hiç ilgilenmiyorlar. Neden acaba. Vida'ların sıkılırken sağa dönmesi, bence hiçbir yakınıma ilginç gelmiyor. "Elbet bir yere dönecekti" der, geçerler bence. Heyacanlanmıyorlar. Yakınlarımı bu tarz şeyler heyecanlandırmıyor. "Vidalar sıkılırken neden sağa döner" diye hemen yazdım Google'a, canım Google'a, Google da olmasaymış ne yapacağımızı acaba, neyse ki var Google ki, hızla yardımımıza koşuyor, bizleri mutlu ediyor. Yazdım işte öyle Google'a, "vidalar" dedim "neden sıkılırken sağa dönüyorlar da gevşetilirken sola şey yapıyorlar acaba" diye sordum. "Yok öyle bir şey" demedi Google. Varmış çünkü öyle bir şey. Sebebi tamamen kol kaslarımızla ilgiliymiş. Kolumuzu dirsekten bir vida gibi sağa döndürdüğümüzde bir güç harcıyoruz, gevşettiğimizde ise kolumuz sola dönüyor, eski halini alıyor. Sağa döndüren kaslarımız daha kuvvetli yani. Dünyanın çoğunluğu da sağlıklı olduğu için, vidaları bu şekil yapmış yapanlar, o olmuş. Ben ömrü hayatımda sola dönen birkaç vida da gördüm bu arada. Bisikletçi olmasaydım onu da göremezdim ya neyse. Ters dişi diye bir şey var bisiklette. Yani bottom bracket, yani bisikletin göbeğindeki ön büyük dişlinin oturduğu yatak kısmı, işte o parçanın bir tarafı sağa döner sıkılırken, diğer tarafı sola. Ters diştir yani. Onun da kendi içinde bir mantığı var tabii ki. Böyle şeyler beni mutlu ediyor tabii ki. Tabii ki.

Don'la birlikte çıkan eşofman'daki şehvet de yemin ediyorum hiçbir şekilde yok. Yokk. Zaten don'la birlikte çıkan her giysimizde, pantolonumuz olsun, şortumuz olsun, bunlarda da bir şehvet var, yok değil, don'la birlikte çıkan her tekstil ürününde belli oranda bir şehvet var, fakat don'la birlikte çıkan eşofman'ı tek geçerim. Don'la birlikte çıkan eşofman'ın yapacağı seksi, sen ben hayal edemeyiz. Başka bir seviye o. Don'la birlikte çıkan eşofman'ın seksi, büyüktür, dünyadaki tüm diğer seksler. Ben size şöyle söyleyeyim, don'la birlikte çıkan eşofman'ın seksini görmeyen, kendi seksini "ben seks yapıyorum" diye anlatmasın. Don'la birlikte çıkan eşofman'ın yaptığı seksi görenin de bunalıma girmesi kaçınılmaz. İğrenç bir şeysin don'la birlikte çıkan eşofman. Varlığın insanlığı huzursuz ediyor. "İşimize gücümüze bakalım" diyoruz, ama biliyoruz ki bir yerlerde hüküm sürüyorsun. Biz sefil hayatlarımızı yaşarken, sen bir yerlerde kımıl kımılsın. Seni hiç tanımasak da bize kendimizi yetersiz hissettiriyorsun. Pissin, ahlaksızsın. Seni hiç sevmiyorum don'la birlikte çıkan eşofman. Lütfen uzak dur bizden. Bizler kendi hallerinde yaşamaya çalışan iyi insanlarız. "Fatura ödemek" gibi derdlerimiz var. Biz senin gibi "yarınlar yokmuşçasına" yapamayız öyle. Düşmanla şey yapar gibi. Yapamayız, erişemeyiz biz sana. Yapamayız biz öyle. Git ya, pis.

Yoğurt tabağı yıkamak da en güzeli. Suya tut gitsin. Bulaşık gibi bile değil yoğurt tabağı. Hatta bulaşık değil bence.

Ara ara da tarçın kavanozu kokla, iyi gelir.

Hazar'dan bahsetmesem olmaz. Tam kendisinden bahsedilecek zamanlarında. İnanılmaz bir iradesi var, bunu hemen söyleyeyim. Diş hekimine götürdük geçen. Çürük başlangıcı var. Diş hekim, şeker çikolata yememesini söyledi kendisine. O günden sonra ağzına sürmedi. Ki bu çocuk pastanın çikolatanın hastası. İnanılır gibi değil. Dört buçuk yaşında ya bu çocuk daha. Bu neyin hayvan irade göstermesidir böyle. Çocuğun lan sen, ortalığı yıkıman lazıms. Geçende de bak, en çok neye bozuldum. Tombi vardı evde. "Yiyebilir miyim" diye sormuş annesine. Annesi de "sadece beş tane yiyebilirsin" demiş. Ben de mutfaktaydım o ara. İçeriye girdi. Elinde Tombi poşeti. "Alpay bunu kaldırır mısın, ben beş tane yedim çünkü" diyor. Bir sinir oldum anlatamam. Lan ye oğlum, göm. Çocuğun lan sen. Ben senin yanında olacağım, mahalleyi ayağa kaldırırm Tombi diye. Hepsini yerim, daha da isterim. Bir de "şimdi benim dişlerimi fırçalamama yardım eder misin" demiyor mu, vallahi deli çıkacağım. Tam bir nizam intizam çocuğu. Annesi slime almış kendisine. Onu öyle düz duran sandalyenin üzerine koyuyor, sonra aksın diye bekliyor. Sandalyenin altına küçük de bir leğen koyuyor, leğeni nereden buldun sen, öyle bekliyor. Diyorum ki, "sandalyeye biraz eğim verelim, daha kolay aksın" diyorum, "yok böyle olacak" diyor. Gerçekten de öyle akıyor. Bir ip gibi, ince ince, saatlerce. Başında öyle bekliyor. Gerçekten çok korkunç. Bu çocuk bizi uykumuzda boğar, öyle söyleyeyim. Diş hekiminde de gıkını çıkarmadı. İlk dolgusunda böylesine vakur bir duruş sergilememeliydi hiçbir insan. Korkuyorum. Evladından tırsıyorum.

Hoşça kal.

İSMİ OLMAYAN ADAM

yazar: gürer oky

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ve bu çakıl taşı/ Kimbilir kimin külrengi kalbi/
Tanrım!/ Neden herkes başka tarafa bakıyor"
Edip Cansever

ARTTIRILMIŞ GERÇEKLİK

Tekrar başa döndüm. Aranıp duruyorum. Yeniden. Ta geçen yaz başından beri tek bir tane seyretmişliğim yoktu. ("temizim") Korku filmleri. (güya aşı geldi gelecekken, bulaşıcılığı yüzde yetmiş oranında artmış olan çeşidi... --arttırılmış gerçeklik--) Bir yıl daha bu şekil geçecek galiba. --Dipten dipten epeyce gitmiş gitmiş, tam nefesin tükenip sudan yukarı çıkacakken, saçının tepesi henüz suyun üstünde belirmediği an kafanın tekrar dibe itilmesi--çocukken arkadaşlarıyla denize gitmiş olan bilir-- (Almanya'nın açıklanan aşı takvimine göre: oradaki risksiz grup gelecek yılın Aralık ayında aşı olabilecek--80 üstü yaşlardan başlıyorlar, bir sonraki ay yetmişbeş yaş üstüne, 60-65 yaş aralığı bile anca Ekim-Kasım dönemine--En çok umut bağlanan aşı orada üretildiği halde) Görmemiş olduğum kalmamıştı zaten. Korku filmlerini diyorum.

Yazmıştım. (onlar da bir tür aşı galiba, giderek daha da korkunçlaşan hayat'a) Hepsi bitti. Bariz, çok çok; aşırı kötü olanlar; sadece o açıdan "korkunç" olanlar; olabilmış olanlar; onlar kaldı. (korkunç bir kötülükte korku filmi alt türü) Açıyorum; Eğer loş bir odada yalnız başına oturmuş tuhaf resimler yapan çocuk varsa, hemen, telaşla, hızla kapatıp bir başkasına... İlk yapılanlar tamam. Onlar güzeldi. Ama artık neredeyse gülünç kaçıyor. O çocuklar... Artık yapmasınlar. Kişisel bir yanı da var gerçi; Ben de tek çıktım ve Balat'tan Draman'a kıvrılarak çıkan o dar yokuşun hemen üzerindeki eski devasa, ahşap, harab evde yalnız başıma oturup tuhaf resimler yapıyordum. Sürekli. (annem çalışıyordu--kimi zaman yağmurlu gök gürültülü şimşekli, fırtınalı günlerde de çizirdim--ara ara elimde kalem, öylece durup etrafa düşünceli tuhaf bakışlar; evet, onlar da--yalan olmasın--) Neyse ki o dönemde bu çeşit filmler henüz mevcut değil. Mevzu aşına olan yok. Yoksa pencereden gören komşular koşa koşa karakola haber verebilirlerdi. Maazallah. Ucuz kurtulmuşum. Normal insan muamelesi gördüm. (sağolsunlar) Korku filmi deyince Frankeştayn, Drakula... Sadece onlar... O vakitler. (bildiğim, anlayabildiğim bir benzerliğim yoktu herhâlde o mevcut filmlerle de--çok şükür--) Resim yapanı bir tarafa; çocuk dahi bulunmazdı o filmlerin neredeyse hiçbirinde. Henüz çocuklar birer melek farz ediliyor. Masumiyet çağı. Herşey siyah beyaz. "Korkunç küçük çocuklar" sonraları; Ben ilk "Omen"i hatırlıyorum. Exorcist'i, sonrasında da...

BİR HABER

Sokağa çıkma yasağı günü. Ekranda bir muhabir,

market önünde dükkandan çıkmakta olan yaşlı amcaya doğru yaklaşıyoruz. Mikrofon en önde. Amca seksenli yaşlarda var, zor yürüyor, elinde bir naylon torba içinde bir ekmek. Muhabir uzatıyor mikrofonu maskeye doğru. "Altmışbeş yaş üstüne sokağa çıkmanın yasak olduğunu bilmiyor musun amca?" Adamcağız kaygılı, poşeti hafif kaldırarak: "ekmek aldım..." Muhabir, aklı tam ermez küçük bir çocukla konuşur gibi sevecen: "Sizleri korumak için amca, sizlere virüs bulaşmasın diye" Gülüyor. Suçlu'yu yakaladı. Allahım! Bu nedir. Ne kadar saçma bir durum! Gülünür mü, ağlanır mı? "Sizleri virüsten korumak..." derken fonda görünen cadde bomboş. Şehir bomboş. Market de olabilecek en

boş hallerinde. Bir iki kişi. Yani o amca için mümkün olmuş/ olabilecek en güvenli alışveriş koşulları. Belli ki tek yaşıyor. Yani yasağa uyup çıkmazsa, ertesi gün o cadde ve market tıklım tıklımken çıkıp almak zorunda o ekmeği. (10 00- 13 00 arasında çıkabiliyorlar) Bırakın adamcağız hafta sonu alsın. Güya korumak için; çok çok daha riskli olana mecbur bırakıyorlar. Akıllara fikirler bak... İki gün, şehir bomboşken, en güvenli zamanda markete gitmek sadece onlara yasak. Dünyanın hiçbir ülkesinde mevcut olmayan "İhtiyarları eve tıkma" biliminin mucitleri hadi onca "bilimsel" çalışma arasında gözden kaçırdı; (bilim adamları dalgın olur) sen; muhabir bey; sen nasıl anlamıyorsun tuhaflığı? O bomboş sokaklarda?

En büyük bulaşma evlerde, kapalı alanlarda. Aile arasında. Artık iyice biliniyor. Şu 65 yaş üstünü, en riskli alan olan evlere, (kapalı alanlara) hapsedmekten lütfen vaz geçin. Yeter! Bırakın açık alanda dolaşsınlar. Hele burada, karşımdaki parkta ne güzel aralıklı aralıklı

oturmuş, güneşleniyorlardı, maskeleri yüzlerinde, güneş çekilene kadar. Açık havaya, harekete, güneşe, D vitaminine diğer insanlardan daha fazla ihtiyaçları var. Eve tıktınız da ne oldu? Parkta daha güvendedi o amcalar, teyzeler. Dışarıdayken. Evler dar, kalabalık. Belki bir komşu gelecek, belki torunları, akrabaları gelecek. İhtiyarlar "şu gelmesin, bu gelmesin" diyebilecek, gireni çıkını kontrol edebilecek bir güçte değiller zamane toplumlarında. Kimse dinlemez. Herkes büyük evlerde yaşıyor. Bir an evvel bu saçmalaktan dönülsün. Herneyse,

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

"Gerçek, şüphe kadar korkunç değil." Oktay Rifat, "Yağmur Sıkıntısı" oyunundan.

Sait Faik hikayesinde senden bahsetti!

* Sait Faik hikâyesinde hepimizden bahsetti! Hikayeci, yazar ve şair Sait Faik'in eşsiz güzellikteki "Bursa' da bir Kandil Gecesi" şiiri parça parça aklımda. "Solgun bir kadın yüzü göründü pencerede." Siz tamamını okuyun. Siz, Abasıyanık her ne yazdıysa, tamamını okuyun. Hemen güzel kardeşim, bu hafta! Burgazada'da Abasıyanık, on nobel gücündedir ve de Türkçe, Sait'tir, Faik kalacak! Koca Yaşar Kemal "Roman yazmağa başlamadan önce illa ki Sait Faik okurum" demişti. Usta'ya saygının en yalın ifadesi... En insancıl hülyaların ve en samimi merhametin mahir muharriri, en muhteşem hikayelerin kalbi yazıcısı Sait Faik. İnsana hayranlığın, tuzlu tenin sıcağına coşumcu, aşkın sevginin, tüm zamanların en enteresan yazar hayalinin aziz ruhu Sait Faik. "Vapuru yakalamaya, daha ziyade de vapuru kaçırmaya çalışan" güzel adam. "Madem sevmeyecektiniz, sevişmeyecektiniz; bu şehirleri niye kurdunuz" cümlesiyle adını tarihe ışıkla yazan can ustamız: Sait Faik Abasıyanık...

* Otorite olmadan, otoriter olmaya çalışan da var. Var. Haybeye gayretkeş vizzo diyoruz veya demiyoruz biz bunlara...

* İlk Şarkısını Sevmeyen Popçular Kulübü'ne hoş geldiniz. Artık sonsuza kadar beraberiz...

* Şahane bi arkadaşım var, hep bir yerlere çağırırlar onu, kah gider kah gitmez. Gittiği zamanları da hep şöyle başlayarak anlatır: **Bi gittim! Artık no'olduysa, sarhoş bohemler mi coştı, deneysel sanatçılar mı taştı, bipolarlarından sahte dolarına bir yığın hikaye. Hep aynı: Bi gittim! Ve sonrası hakikaten ilginçlik, enteresantlık. Arada bir, hadise dinlemek için "bi gidiyorum" ona...**

* Nihayet okudum Aylak Adam'ı. Paragrafın sonunda tek bir alıntı vereceğim. Çok beğendim ve pek merak ettim: kahramanımızın adı niçin C.? niye C ? herhangi bir harf mi, öylesine bir seçim mi? yazara ait bir sır? B. isimli bir kadın yan karakter var. onlar mı hikayenin çıkış noktaları? O zaman A. kim? Yazarın ta kendisi mi? yoksa ben şu an abesle iştigal mi ediyorum? Sessiz de düşündüyüm halbuki. Gelelim karayazar Yusuf Atılgan'ın Aylak Adam adlı muhteşem kitabındaki cümlesine: "Londralı kasapla İstanbullu kasap dünyaya aynı gözlerle bakarlar."

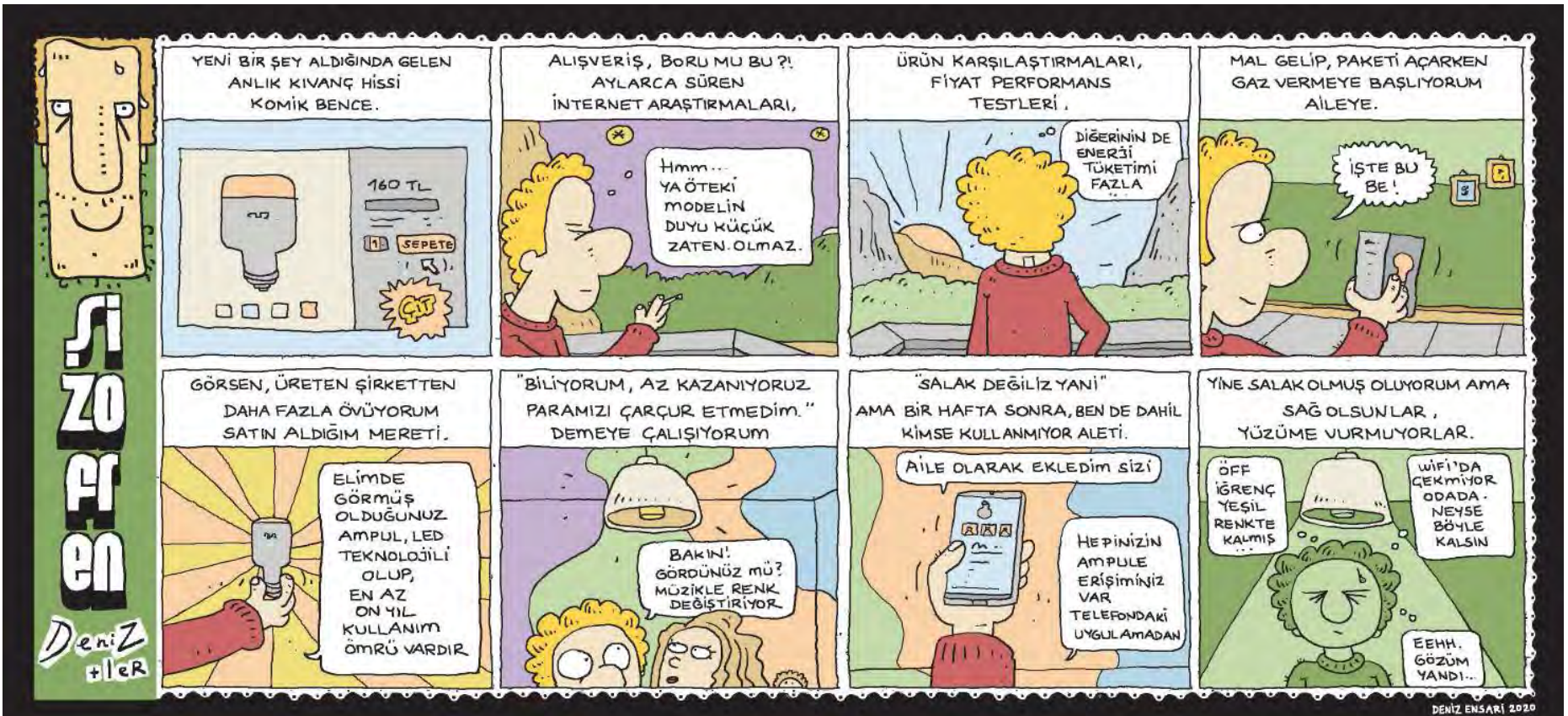

* "Aramızdan ayrıldı" bi acaip, başka arkadaşlar bulmuş gibi. "Hayatını kaybetti" bi tuhaf, kumar masası gibi. "Dünyaya gözlerini yumdu" bi garip, kestiriyo gibi. Vefat da Vedat'ı fena andırıyo be canımın içi! Öldü diyelim biz, nihayetinde hâkiki doğum, emin olunuz.

* Rahmetli ustamız Galip Tekin için "Bu ülkenin gördüğü en güzel halüsinasyon" dedi doktor arkadaşım Aykut Arın. Ne güzel cümle. Galip

Abi, ortası olmayan ustaydı, ya sürmenaj olmasına çalışır veya evde kalıp demlenirdi. Yaklaşık on gün kadar aralıksız içer, akabinde detoks için şifahaneye yatardı. Dergiden kimin işi yoksa o yardımcı olurdu. Bir akşam rahmetli ağbilerim Tekin Aral, Süleyman Yıldız ve de ben, kış günü Galip Tekin'in Arnavutköy'deki evine gittik. Amacımız onu araçla şifaya götürmek. Galip Abi kanyak içiyordu, şişe bitsin gidelim dedi. Biz de içelim çabuk bitsin dedi Süleyman Abi. İçtik. Şişe bitti. Yeni şişe var dedi Galip Abi. Açtık. İçtik. Yeter dedi. Tekin Abi. Zor bela kalktık. Karda bata çıka, düşe kalka, Doktor Jivago gibi arabaya ulaştık. Hastaneden önce bi Apikoğlu İşkembe yapalım mı abi dedim. Tekin Abi döndü, baktı, "Yapalım ulan!" dedi...

* İnsan yanlışlıkla kıta değiştirir mi, değiştirdim. Marmaray'da daldım, Üsküdar yerine Sirkeci'de indim. Ve geri döndüm. Kusura bakma Avrupa. Montajda atarız!

erhan gÜnes

Kehribar- I

Gözlerini azıcık aralayıp karşısında duran gardrobun büyük aynasında kendine bakmaya başladı. Boğazına kadar çektiği yorganı bel hizasına indirip yataktan kalkmak için küçük bir hazırlık yaptı. Yatağın hemen yanı başında duran telefonu eline alıp saatin 10:00 olduğunu fark edince 08:30'a kurduğu alarmı hangi ara ertelediğini düşündü bir süre. Telefonu komodinun üzerine bırakıp yorganı ayaklarıyla tamamen attı üzerinden.

Doğrulup bir süre oturdu yatakta. Beli biraz bükülünce daha da belirginleşen göbeğini iki avucuyla kavrayıp sarstı. Gardrobun büyük aynasında biraz da bu halini izledi. Yerde duran çoraplarını giydi önce. Sonra kalkıp banyoya gitti. Musluğu açıp yüzüne su çarptı. Eline sabun alıp önce avuç içlerini, ardından parmak aralarını ovaladı. Temiz elleriyle, akan musluktan biraz su alıp tam ağzına götürceksen suyun pis olduğu aklına geldi. Musluğu kapatıp mutfağa doğru ilerledi. Tezgahın altındaki temiz su şişesinden bir bardak su doldurup tekrar banyoya gitti ve avucuna boşalttı. azıcık suyu ağzına götürüp çalkaladıktan sonra tükürdü.

Bugün yürüyüş günüydü onun. Temiz hava alacak, denize bakıp iç geçirecek, Üsküdar'da banklara oturup sigarasını tüttürecek ve sonra tekrar ait olduğu yere, evine dönecekti.

Banyodan çıkıp yatak odasına geçti. Gardrobun açığı özenle sıralanmış kıyafetleri arasından önce gri, kalın ve gösterişli kabanını alıp yatağın üzerine fırlattı. Ardından siyah yeleğini, koyu renkli kravatını, siyah pantolonunu ve dün gecedan ütüleyip hazır ettiği beyaz gömleğini alıp attı yatağın üzerine. Yine dün gece boyayıp hazır ettiği kalın tabanlı, giydiği zaman boyunu az da olsa uzun gösteren kara ayakkabılarını gardrobun en alt çekmecesinden çıkartıp parkenin üzerine koydu.

Kıyafetlerini giydikten sonra banyoya yöneldi bir kez daha. Küçük aynanın hemen önünde duran parfüm şişesini alıp boynunun bir sol tarafına bir de sağ tarafına sıktı. Şişeyi aynı yerine bırakıp sol arka cebinden çıkardığı ince tarağıyla önce saçlarına, ardından beyazlamış kısa sakallarına şekil verdi. Belini doğrultup şöyle bir baktı kendine. Dışleri görünmeden dudağını hafif kaldırıp ince bir gülüş fırlattı. Banyodaki işini bitirdikten sonra yatak odasına uğrayıp ayakkabılarını yerden aldı ve kapının önüne kadar geldi. Kabanının ceplerini yoklayıp evin anahtarlarını kontrol etti. İkiisi de yerinde duruyordu. Kapıyı açıp ayakkabılarını yere bıraktı ve kabanının iç cebinden çıkardığı pirinçten yapılmış ayakkabı çekeceğinden yardım alarak ikisini birden giydi.

Hemen giriş katta bulunan evinden dışarıya çıkması pek uzun sürmedi. Apartman kapısının önünde duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra yokuş aşağı yürümeye başladı. Pantolonunun cebinden çıkardığı damla kehribar tesbih, ilk bakışta olmasa da güneş her vurduğunda karşidan gelen insanın gözünü muhakkak alıyordu. Özellikle kendinden yaşça küçüklerin, elindeki tesbihe dikkatle bakmaları onun hoşuna gidiyordu. Almanya'daki eski bir dostunun yıllar önce "Pahalıdır haa! Damla Kehribar" diyerek hediye getirdiği bu şık tesbih, oldukça ihtişamlıydı. Sağından solundan geçip giden insanlara aldırış etmeden, yalnızca havayı soluyarak bitirdiği birinci yokuş sonrası kalabalığın içine karışmış, bir an önce Üsküdar sahil'e inip denize bakarak sigarasını tüttürmek için sabırsızlanıyordu. Bu insan kalabalığı onun en sevmediği şeydi.

Sabahın bu saatinde kimse çalışmıyor mu, bu koşuşturma niye, insanlar nereye-neden bu kadar hızlı yürüyor? Tüm bu soruları, cevabını bulmak için değil de sırf yol boyu düşünceler kendine eşlik etsin diye uydurmuş ve her yürüyüş gününde bu soruları sormaktan bıkmıyordu. Tarihi Çınar Fırınına geldiğinde durdu. Buradan sola dönüp balıkçılar çarşısındaki kalabalığa karışma fikri çeldi aklını. Fakat bu fikirden çabuk caydı. Balığı sevmediği gibi kokusuna da tahammül edemiyordu. Burada onu şaşırtan bir şey vardı. Dışarıdan bakıldığında tatil beldesindeki deniz kenarı bir mekan andıran, dışı mavi, duvarları beyaz boyalı, az da olsa Bodrum evlerini andıran bir restoranda tüm balık ve meze çeşitlerinin olup rakı servis edilmemesine hala şaşıryordu. Dümdüz devam etti yoluna. Köseyi döndüğünde, ağzındaki sigarayı dudağıyla sınıksı kavrayarak "Gel böyle, sağ yap gel" diye bağırın ve dışlerinin arasından konuşan değnekçiği gördü.

Değnekçi, sarı dolmuştan inen ve kendisine doğru yürüyen şoförün omzuna vurduktan sonra soğuktan üşümüş ellerini ovuşturdu ve nihayet sigarasını ağzından alıp parmaklarının arasına götürdü. Şoför, omzuna vuran değnekçiye aynı şekilde karşılık verdi. İri yapılı şoförün, kısa boylu ve zayıf olan değnekçiği kafakola alması pek de zor olmadı. Bunu yaparken bir yandan da bazı yerleri soyulmuş, siyahtan gri-beyaza çalan şoförün üzerindeki deri cekete şap şap diye vurup "Ulan" diye bağırıyordu. Her vurduğuna karşılık bir ulan çıktı ağzından. Bu şakalaşmayı uzaktan izleyip, sona erdiğinde devam etti yoluna.

Haftaya...

Haftalık Mizah Dergisi | 23 ARALIK 2020 | Sayı: 693

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Ahonetik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

